

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at de 300 mio. kr. er tænkt som en medfinansieringsordning, der kan stimulere til, at en kommune, som har lyst til at gøre noget, kan få lidt ekstra også fra statens side. Det vil sige, at de her penge i realiteten vil betyde en investering i kommunerne på måske i størrelsesordenen 600 mio. kr. Det er måske ikke nok, men det kan være, der kan komme mere næste år, hvis der ellers er flertal for det.

Jeg vil gerne takke SF for støtten, og jeg forstår godt deres problem, for jeg er sådan set enig i, at man kan risikere, at man kommer til at give penge til nogle kommuner, som har sovet i timen, samtidig med at man så ikke giver dem, der virkelig har gjort noget. Det er nok svært at komme ud over, at sådan en effekt vil der kunne være. Det har vi set i andre sammenhænge.

Hr. Tom Behnke mener, at det her er en ideologisk diskussion. Det kan man måske kalde det. Jeg mener primært, det er en diskussion om at sikre børnene ordentlige forhold i institutionerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 39: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af lønsum m.v. (Afkortning af kredittiden m.v.). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 23/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Forslaget her er udtryk for en forenkling, der bringer afregningen af lønsumsafgiften på linje med afregningen af andre punktafgifter. Der er altså tale om en normalisering, hvorefter indgivelses- og indberetningsfristen for den kvartalsvise afregning af lønsumsafgiften nedsættes fra 3 måneder og 15 dage til den normale afregningsfrist for punktafgifter på 15 dage.

Forslaget berører alene den kvartalsvise afregning af lønsumsafgiften, som er en afgift, der omfatter langt de fleste ikkemomspligtige virksomheder og derfor træder delvis i stedet for momsens i de pågældende erhverv.

Socialdemokratiet går ind for den foreslåede forenkling og kan derfor støtte forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

I virkeligheden kunne vi lige så godt behandle L 39, som nu er på dagsordenen, og de to næste forslag samtidig, for de har efter Venstres mening ét tydeligt sigte, nemlig at forbedre statens finanser for 1998.

Til trods for en pæn økonomisk vækst er statskassen jo fortsat slunken, så derfor har regeringen måttet ty til nye metoder for at forbedre statens resultat. Ved at afkorte kredittider, ved at opgøre gamle skatter efter nye metoder, ved at gøre frivillige acontoindbetalinger obligatoriske, ved at få 13 måneder ud af et år osv. har regeringen i løbet af de sidste år forbedret statens likviditet med 16 mia. kr., en helt forkert kurs.

I stedet for hele tiden at kræve nye skatter ind burde regeringen få bedre styr på de offentlige udgifter. Men det er jo ikke nye toner fra Venstres side.

Nu er det jo sådan, at nye skatter og afgifter ikke er særlig populære, og det ved regeringen selvfølgelig også godt. Og derfor har man så i det her tilfælde valgt nogle nye metoder, sådan at regeringen relativt ubemærket kan hente nye indtægter, som kan pynte på bundlinjen på statens finanser.

I 1998-finansloven er der indlagt camouflerede skatteforhøjelser på ca. 5 mia. kr. Fremgangsmåden er enkel, men det gør den jo ikke mere acceptabel.

Det første forslag i buketten, som vi nu behandler her i dag, drejer sig om afkortning af kredittid på afgift af lønsum fra en gennemsnitlig kredittid på 150 dage. Forslaget forudsætter,

at kredittiden nedsættes til 60 dage. Det giver en effekt på 650 mio. kr. på 1998 DAU-saldoen. Det er klart, at det også betyder nogle varige renteforbedringer, altså en forbedret likviditetsvirkning på ca. 50 mio. kr.

Vi mangler fra Venstres side en opgørelse over de administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det blev besluttet, i øvrigt med tilslutning fra regeringspartierne, ved en dagsorden af 30. april i år at lade samtlige relevante lovforslag indeholde en opgørelse over, hvor meget administrativt mere- eller mindrearbejde loven og de efterfølgende regler ville give – i lighed med de erhvervsøkonomiske, miljømæssige og provenumæssige konsekvenser, som allerede fremgår af bemærkningerne til forskellige lovforslag.

Med de bemærkninger kan Venstre ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er Venstre jo et liberalt parti, og jeg har forstået, at liberalisme betyder, at man ikke sådan skal gå og have statsstøtte det ene sted og det andet sted. Der skal være nogenlunde lige vilkår for alle. Og dér kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Mariann Fischer Boel, hvorfor man i den grad forfægter og kræver, at pengeinstitutter, læger og tandlæger skal have bedre vilkår end andre dele af erhvervslivet og skal have tilført 50 mio. kr. i statsstøtte om året i form af en gratis kassekredit.

Hvorfor skal lige præcis de her tre erhverv have en gratis kassekredit, der er længere, end hvad andre erhverv får?

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nu er det jo sådan, at erhvervslivet har indrettet sig efter de gældende regler, og en stramning af kredittiden vil betyde, at virksomhederne får en likviditetsstramning, som de så skal ud og have finansieret på den ene eller den anden vis.

Men Venstres pointe i denne her sag er, at forslagene, de tre, vi behandler i dag, alene har det sigte at forbedre statsfinanserne.

Formanden:

Hr. Jacob Buksti og derefter hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Venstres ordfører må meget undskylde, men jeg har indimellem fået fornemmelsen af, at i hvert fald også partiet Venstre gik ind for forenkling og gennemskuelig i skattesystemet.

Jeg må forstå det, som Venstres ordfører står og siger her, sådan, at det gælder altså ikke, når det er sådan, at man skal lave ligestilling, ens vilkår; så er alle særegler og forskelligheder, hvis de fører til ens behandling i øvrigt, af det onde og forøger byrderne.

Det synes jeg er en underlig bagvendt forestilling, for så må det jo være sådan, at Venstres ordfører og partiet Venstre må komme med forslag, som forlænger kredittiden for almindelige punktafgifter – apropos det, som hr. Frank Aaen lige sagde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen jeg erkender, at det er en gammel skade. Det er vel 8 år siden, at man indførte en særlig gunstig ordning for finansielle virksomheder, læger og tandlæger.

Jeg spørger bare endnu en gang: Hvorfor er det meget vigtigt for Venstre at fastholde, at lige præcis de her tre erhverv har bedre vilkår i form af en gratis kassekredit fra staten end almindelige erhvervsvirksomheder?

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Da loven blev indført, var der nogle specielle traditionsrige begrundelser for, at man gav specielle ordninger til specielle erhverv, og det er det næste lovforslag, vi skal behandle, jo et glimrende eksempel på, så derfor har vi fra Venstres side ikke ønsket at støtte de her lovforslag, for de strammer op på likviditeten i erhvervslivet, og det kan vi ikke støtte.

Brian Mikkelsen (KF):

Det her er jo så det første lovforslag i rækken af såkaldte skatteforenklinger, som blot vil resultere i pæne engangsmerprovenugevinster til regeringen. Det kan selvfølgelig være meget rart, når man er skatteminister, men det er nok ikke så rart, når man sidder ude i erhvervsvirksomhederne og skal prøve på at tjene nogle penge hjem, så der blandt andet kan investeres i nye arbejdspladser.

I L 39's tilfælde er der ikke engang tale om en særlig logisk skattesænkning, og den er heller

ikke synderlig forenklet, for det kan nemlig synes mærkeligt, når man læser lovforslaget her, at man sammenligner lønsumsafgiften med punktafgifter og bruger det som påskud for at indføre samme afregningsfrist på lønsumsafgiften som på punktafgifter, når det er tydeligt for enhver, at lønsumsafgiften rettelig burde sammenlignes med moms, og for momsens er kredittiden jo, så vidt jeg ved, 1 måned og 10 dage, altså væsentlig længere end de 15 dage, som regeringen nu disker op med. Der er altså reelt ikke tale om nogen forenkling.

Der er derimod tale om, at regeringen slår knuder på sig selv for at prøve at formindske underskuddet på DAU-saldoen, det er prisværdigt nok, men problemet er her, at man indfører et væld af engangsindtægter for at få forbedret DAU-saldoen. F.eks. foreslår regeringen med det her forslag også – reelt set i hvert fald – indførelsen af 5 kvartaler. Det må være den logiske konsekvens af, at man fremrykker en indbetalingsfrist med 3 måneder, når der samtidig skal betales for de forrige 3 måneder. Det er meget opfindsomt, men det er ikke en fremgangsmåde, vi kan være med til, og så må jeg sige rent principielt set, at det er ærgerligt, når man taler så meget om, at man vil gøre noget for virksomhederne, at de så kommer til at gå glip af de renteindtægter, som de hidtil har kunnet budgettere med under den gældende ordning.

Tempoet sættes op for, hvornår pengene forlader den private sektor og ender i statskassen. Der er altså med andre ord tale om en forværing af virksomhedernes økonomiske situation, og det står også i bemærkningerne.

Jeg synes også, at det kunne være interessant og rart, hvis den megen tale, vi altid hører om at hjælpe erhvervslivet og gøre forholdene bedre – og det taler regeringen også om, hvis vi ikke har villet sænke selskabsskatten – hvis den tale blev taget alvorligt, så man med de her såkaldte skatteforenklinger blot en enkelt gang havde et forslag, som medførte et provenutab for regeringen og skattelettelse for erhvervslivet. Selv om det er en klar fordel for virksomhederne med forenklede regler, så kan det dog ikke sammenlignes med den indlysende fordel, det trods alt er at have penge i kassen, penge, som kan bruges til geninvesteringer i produktion og forskning, nye arbejdspladser, arbejdspladser, der vel at mærke kan gøre Danmark rigere, og ikke arbejdspladser, der skal sidde og administrere indviklede skatteregler.

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren bruger i sin fremsættelsestale argumentet om, at der skal ske en normalisering, og Socialdemokratiets ordfører, hr. Buksti, brugte også argumentet i sin ordførertale, at der er tale om, at der sker en ligestilling.

Nu er det jo sådan, at hvis der er to ulige parter, så er der jo to måder at gøre dem lige på. Der er regeringens måde, nemlig at man vælger at gøre det dårligere for dem, der har det godt, og så er der den måde, som jeg kan forstå vi er en række partier, der i stedet går ind for, nemlig at gøre det bedre for dem, der har det dårligt.

Dette her handler jo i virkeligheden om likviditet: Skal likviditeten strækkes i statens regi, eller skal det ske i privat regi? Der argumenteres for, at det er bedre, at private virksomheder skal lånefinansiere sig for at kunne betale disse afgifter inden for en kortere frist, end tilfældet er i dag; men det er jo, fordi man har det synspunkt, at pengene egentlig principielt hører hjemme i statskassen. Men det synspunkt har Fremskridtspartiet ikke. Vi har det synspunkt, at pengene som udgangspunkt hører hjemme i den private sektor, og at staten meget eksklusivt kan få lov til at låne nogle af pengene til nogle ganske få nødvendige offentlige udgifter.

Men sådan er det ikke i dag. Der er jo et så enormt udgiftstryk, at det påhviler skatteministeren som et åg at skaffe penge, penge, penge, fordi resten af regeringens ministre skriger på ekstra penge, der skal bruges til allehånde formål. Og hvad gør man så? Man går selvfølgelig ikke ud og forhøjer momsens eller trækprocenterne eller sådan noget, fordi man godt ved, at det kan give problemer med vælgerne, når der kommer en valgdag. Nej, man finder på nogle tekniske finurligheder, som kun et fåtal af bogholdere osv. rundt omkring i virksomhederne får det fulde kendskab til.

Men resten af befolkningen forstår ikke rigtig noget. De vil opleve, at hvor de tidligere havde en kredittid på en måned eller to hos deres tandlæge, når de havde været til behandling, stiller tandlægen nu ved kasseapparatet lige så snart de har rejst sig fra stolen med krav om, at der skal betales. De fleste patienter vil opleve det på den måde, at de synes, tandlægen er blevet enormt grisk, eftersom han nu kræver at få penge med det samme. Men det gør han kun af én eneste grund, nemlig at han skal aflevere pengene til skatteministeren 15 dage senere.

Der bliver også tale om, at borgerne kommer til at opleve, at virksomhederne – og bankerne med for den sags skyld – bliver nødsaget til at indføre nogle nye gebyrer osv., og så kan man brokke sig i sin bank over det, selv om det rette sted at brokke sig ville være hos regeringen og skatteministeren.

Endelig lider forslaget også af den skævvridning, at de velkonsoliderede virksomheder får et ekstra træk på deres likviditet, som betyder, at de mister nogle renteindtægter. Det er selvfølgelig ikke det, man lever af i vore dage, men der er nogle virksomheder, som ikke er så velkonsoliderede, og for dem kan det betyde, at de skal i banken og bede om at få forhøjet deres lån, kassekredit osv., som måske er anstrengt i forvejen, for at overleve på det danske marked i den hårde konkurrence. For nogle af dem vil konsekvensen måske endda være, at det ikke længere kan lade sig gøre, og at det bliver dråben, der får det berømte bæger til at flyde over. De 50 mio. kr., statskassen får ind, opstår jo ikke af intet. De hentes direkte ude i virksomhederne.

Men det ønsker Fremskridtspartiet ikke at medvirke til, og derfor vil vi indstille forslaget til forkastelse. Det er ikke sådan, at vi har et enkelt ændringsforslag, så det måske kan glide ned. Vi indstiller det simpelt hen til forkastelse, som det ligger her, og vi håber, at et flertal i Folketinget vil gøre det samme.

Frank Aaen (EL):

Vi havde her i eftermiddags et samråd i Erhvervsudvalget, hvor Venstre og De Konservative erklærede sig som tilhængere af, at vi skulle arbejde for i EU, at alle former for statsstøtte til virksomhederne blev afskaffet. Derfor er det fint her i realiteternes verden at få afsløret, at V og K altså synes, at pengeinstitutter, læger og tandlæger og tilsvarende erhverv fortsat skal have statsstøtte i form af en gratis kassekredit, som alle andre erhvervsvirksomheder ikke skal have adgang til, heller ikke landbruget; det kommer vi tilbage til om lidt. Jeg synes, det er interessant, at man har sådanne principielle holdninger.

Når vi ser på virkeligheden og tager udgangspunkt i regeringens beregninger over de sidste 8 år, har den gældende ordning givet de finansielle virksomheder, læger og tandlæger en rentefordel, der alt i alt er 400 mio. kr. værd. 400 mio. kr. fra os til erhvervslivet i skikkelse af pengeinstitutter, læger og tandlæger er da en

slags penge. Det er også en form for statstilskud, og vi er altså nogle, der synes, at det kan vi godt holde op med.

Men vi vil godt gå videre end regeringen. Her sætter man kredittiden ned fra 150 til 60 dage, og hvis regeringen synes, det måske var en god ide at afkorte kredittiden endnu mere – og den behøver sådan set ikke være ret lang i dag med den elektronik, vi har, man kan godt gå ned til nul dage, i hvert fald efter opgørelsesperioden – er vi også med på det med det samme.

Jeg vil også godt sige, at hvis regeringen synes, det vil være en god ting at komme med flere forslag til at afkorte kredittiden – f.eks. har landets automobilforhandlere en kredittid, der årligt giver dem små 400 mio. kr. i statstilskud, fordi de har lov til at beholde registreringsafgiften i urimelig lang tid – kan vi også give et par forhåndtilsagn om, at vi vil støtte det. Det er fint, at man på denne måde stopper uddelingen af gratis kassekreditter til erhvervslivet på nogle områder. Man skal bare være konsekvent, og der er andre steder at tage fat i, og det vil vi gerne være med til.

Jeg skal slutte af med at sige fra hr. Jes Lunde, SF's ordfører på området, at SF også støtter forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Det er vel ikke nogen hemmelighed, at i CD medvirker vi gerne til administrative ændringer, som kan gøre dagligdagen lettere for erhvervsvirksomhederne. Det kan f.eks. være en samordning af indbetalings- og indberetningstidspunkter eller sammenlægning af indberetningsforpligtelser.

Men jeg kan kun se ét formål med det forslag, vi har til behandling her, og det er at øge statens likviditet. Jeg mener også, man kan sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er rigtigt, som skatteministeren anslår, at forslaget vil give 50 mio. kr. i provenu. Hvis rentefordelen havde ligget hos pengeinstitutterne eller andre virksomheder, som er lønsums-afgiftspligtige, havde renteindtægter jo været en skattepligtig indtægt, hvor der skulle betales 34 pct. i skat, og så ville statens provenu ligge nærmere ved 35 mio. kr. end ved 50 mio. kr.

Jeg synes, at vi under udvalgsbehandling skal se på de reelle konsekvenser af forslaget, altså hvad det kommer til at betyde for virksomhederne, både provenumæssigt og admini-

strativt, før vi tager endelig stilling til, om det er et forslag, CD kan give sin tilslutning til.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for modtagelsen af lovforslaget.

Der er, som flere har været inde på, tale om en forenkling. Der skal ikke længere opereres med et stort antal forskellige angivelsesfrister og kreditfrister. Vi har fået skåret antallet af forskellige kreditfrister ned, og det er en forenkling; det kan man ikke komme uden om.

Der kommer også en merindtægt. Det er ikke altid sådan, at forenklinger er til fordel for alle parter, og her er der altså tale om en forenkling, som koster noget. Men vi synes, det er en udmærket forenkling, der er tale om her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om ændring af forskellige afgiftslove. (Afkortning af kredittiden for landbrug og fiskeri m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 23/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Når man har overværet behandlingen af det tidligere forslag, altså L 39, må man gå ud fra, at der med L 40 er tale om en ren knaldperle, og at der vil blive sagt, at forslaget vil øge de administrative byrder, fordi det ligner land-

bruget med andre erhverv. Men landbruget er altså efter regeringens mening et erhverv helt på linje med andre erhverv, og det må man jo i sandhed sige er et provokerende synspunkt.

Lovforslaget ændrer med virkning fra den 1. januar 1998 momslovens afregningsregler for landbrugsvirksomheder m.fl., så reglerne bliver de samme som for byvirksomheder. Som følge heraf foretages samtidig en række konsekvensændringer i loven om fremskyndet tilbagebetaling af visse afgifter, nemlig olieafgiftsloven, gasafgiftsloven og CO₂-afgiftsloven.

Sigtet med lovforslaget er at sikre større enkelhed i skatte- og afgiftssystemet gennem en ophævelse af de særlige regler for afregning af moms, der gælder for virksomheder inden for landbrug, fiskeri, gartneri, skovbrug m.v. Det er noget, som de fleste partier i dette Ting igen og igen gør sig til talsmand for, men som debatten tilsyneladende viser, er der tale om noget mere relativt.

Forslaget er en klar forenkling af de gældende regler, men det betyder naturligvis et vist merarbejde for landbruget, idet momsangivelserne nu bliver lige så hyppige som de er i andre erhverv. Men det er efter Socialdemokratiets opfattelse ikke noget argument mod den foreslåede ligestilling, og Socialdemokratiet støtter derfor forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg kan godt bekræfte, at jeg ikke vil skuffe hr. Buksti.

Landbruget og fiskeriet fik allerede ved gennemførelsen af den allerførste momslov i 1967 særlige afregningsregler. Afgiftsperioden blev fastsat til halvåret, og – som det rigtigt er blevet sagt – fik byerhvervene kvartalsvis afregning, men med en angivelses- og betalingsfrist på 1 måned og 20 dage. Året efter blev angivelsesfristen for alle erhverv forlænget med 1 måned, og senere samme år blev det for landbruget bestemt, at indbetaling skulle ske i to rater. Den første rate af afgiften forfaldt til betaling den første dag i den sjette måned og anden rate den første dag i den niende måned efter afgiftsperiodens udløb med sidste rettidige indbetaling den 20. i måneden derefter.

Landbruget har sammen med de øvrige erhverv, der er omfattet af dette lovforslag, i det væsentligste haft samme afregningsforhold i næsten hele perioden fra momsens indførelse. Baggrunden for de særlige regler har været et ønske om at afpasse momsafregningen til